

Ένας οδηγός αγώνων και ένας ποδοσφαιριστής, καταγεγραμμένοι, στη λαϊκή συνείδηση ως άτιτλοι μύθοι.

Ο λόγος για τον Τάσο «Ιαβέρη» Μαρκουίζο και τον Βασίλη «Νουρέγιεφ» Χατζηπαναγή. Γεννημένος στην Αθήνα το '48 ο πρώτος, στην Τασκένδη το '54 ο δεύτερος.

Διότι μπορεί ο μεν Τάσος, να κατέκτησε τον πρώτο του τίτλο το '75, ήταν το πρωτάθλημα αναβάσεων όπου οδήγησε το Ελληνικό πρωτότυπο που επιμελείτο ο ιδιοφυής Χρήστος «Μπούμπης» Βαλασόπουλος, ο δε Βάσιος λίγους μήνες αργότερα τον πρώτο του και προτελευταίο, ένα κύπελο με τα χρώματα του Ηρακλή και αντίπαλο τον Ολυμπιακό στον τελικό, αλλά μπροστά σε αυτά που θα μπορούσαν να αποκομίσουν ή ακόμα χειρότερα, σε σύγκριση με όσα κέρδισαν οδηγοί και αθλητές, που δεν είχαν ούτε το ελάχιστο από το ταλέντο τους, ήταν τίποτα.

Όπως το νερό έχει το σημείο βρασμού, έτσι και κάποιοι άνθρωποι έχουν το σημείο λάμψης. Αυτό δεν σημαίνει ότι μεταφράζεται απαραίτητα ως μια επιτυχημένη καριέρα. Τα μονοπάτια της οποιασδήποτε επιτυχίας είναι στρωμένα με μαραμένα και πολλά υποσχόμενα μπουμπούκια, που ποτέ δεν άνθισαν.

Αλλά χωρίς αμφιβολία εκείνο το πρώτο σημάδι λάμψης είναι η πρώτη ένδειξη κάποιου, που μπορεί να φτάσει πολύ μακριά. Το αν θα συμβεί έχει να κάνει με πολλά άλλα πράγματα και με την τύχη. Ή με την έλλειψή της.

Στην πόρτα του οδηγού ο Ραýμóndος Παπαμανώ λης της διοργανώ τριας του Ι' Αττικοβοιωτίας, Α.Λ.Φ.Α. Καλαμακίου και πίσω αριστερά με το καπέλο α-λά Σέρλοκ ο Δημήτρης Παντελεημονίτης ψυχή και αποκλειστικός χορηγός του RS center. Βράδυ 13ης Φεβρουαρίου του '77. Πρώ τη εμφάνιση του Τάσου με το λευκό Escort.

Για τον Τάσο ήρθε την Κυριακή 22 Αυγούστου του '71. Ένα πλάσμα μαλιαρό, παχουλό, και παρά το νεαρό της ηλικίας (23), με απαρχή φαλάκρας, μέσα σε ένα πορτοκαλί NSU. Στρατιωτικό αεροδρόμιο Δεκελείας. Κοινώς Τατόι. Αγώνας νέων διοργανωμένος από την Λέσχη. Χούντα και άγιος ο θεός. Όλα τα φαντάσματα του παρελθόντος παρόντα. Ειδικός γραμματέας στο μαγαζί, ο στρατηγός Μπαϊρακτάρης, πρώην πρώτο βιολί στο Μακρονήσι. Αυτό για να καταλάβουμε πως βαδίζαμε τότε.

Και δένεται ο Τάσος στο γερμανικό όχημα και ο αλυτάρχης κατεβάζει τη γαλανόλευκη και εξαφανίζεται το αγριεμένο, γήινο, σμήνος. Περνούν κάτι παραπάνω από δυο λεπτά, τεντωνόμαστε στα ακροδάκτυλα να δούμε ποιος βγήκε πρώτος από πάνω και ναι ήταν εκείνο το πορτοκαλί πισωμήχανο από το Neckarsulm. Πίσω του GTA, 911, BMW και ότι

άλλο υπήρχε. «Μπα κάτι θάγινε», ελέχθη.

Δεύτερος γύρος, τα ίδια, τρίτος, τέταρτος τα ίδια, οπότε πίπτει το ερώτημα: *«Ποιος είναι αυτός ρε;»* Το

άστρο του Τάσου αναδυόταν, μέσα από το πρώτο σημάδι λάμψης του με το παρανόμι «Ιαβέρης», υπό τους στριγκούς ήχους του αερόψυκτου κινητήρα.

Ο Ίκαρος κατεβάζει την γαλανόλευκη και οι «Ιαβέρης» Στεφανής εκκινούν το βράδυ της 9ης Δεκεμβρίου του '77 υπό δυσμενείς καιρικές συνθήκες στο Μαύρο Ρόδο. Τα ξημερώματα της επόμενης μέρας θα τερματίσουν νικητές.

Αντίστοιχα, το άστρο του Βάσια αναδύθηκε την Τετάρτη 9 Ιουνίου 1976 στην Νέα Φιλαδέλφεια. Τελικός κυπέλλου Ελλάδας με φιναλίστ τον πανίσχυρο Ολυμπιακό Πειραιώς, που όμως είχε χάσει πριν λίγους μήνες το πρόεδρο των επιτυχιών του, Νίκο Γουλανδρή. Αντίπαλος ο Ηρακλής Θεσσαλονίκης.

Έντεκα από εδώ, έντεκα από εκεί που έλεγε και ο Πάντσο. Και ο Ηρακλής outsider. Ντερμπαδούρα με τέσσερα γκολ στην κανονική διάρκεια, ισοφάρισε για δεύτερη φορά ο Ολυμπιακός στο 81', αλλά τέσσερα στην παράτα, και πάμε στα πέναλτυ, όπου ο γίγας από τας Σέρρας, Παναγιώτης Κελεσιδής κατεβάζει το πέναλτυ του Βάσια. Να μην λησμονήσουμε όμως ότι '72 μέσα στο παγωμένο White Hart Lane, ο και Τάκης αποκαλούμενος, είχε σβήσει δις τον παγκόσμιο Martin Peters από τα 11 βήματα.

...και ο χρόνος κυλά,